

Forfatter: Ørsted, Hans Christian

Titel: BREV TIL: Oehlenschläger, Adam Gottlieb FRA: Ørsted, Hans Christian (1806-05-13)

Citation: Ørsted, Hans Christian : "BREV TIL: Oehlenschläger, Adam Gottlieb FRA: Ørsted, Hans Christian (1806-05-13)", i *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*, Th. Linds, s. 195.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002053861-X00-shoot-L002053861X000035.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Hans Christian Ørsted

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjøbenhavn den 13de Mai 1806.

Kjære Adam!

Jeg har, for nogle Postdage siden, faaet et Brev fra Dig. uden Datum, hvori Du skriver, at naar jeg 14 Dage fra Dato skrev Dig til, kunde mit Brev træffe Dig i Weimar. Det havde nu vel været sikkrest strax at skrive, da jeg ikke kunde vide, hvor gammelt Brevet var; men jeg maa tilstaae, at min gamle Efterladenhed fik Overhaand, og at jeg opsatte at skrive Dig til i 8 Dage. Derpaa reiste jeg ud til Manthey, som nu boer paa Brede, hvilket han med et Interessentskab har kjøbt, og havde blot den Hensigt at blive der en Dag, men blev der flere. Nu er jeg nyligen kommen hjem og tør ikke opsætte længere, skjøndt jeg i Dag ikke faaer Tid til at sige Dig Alt. Hovedsagen er dog Hakon Jarl. Om den er meget at sige. Med hvor megen Interesse Dine Venner have modtaget dette Sørgespil, veed Du. Da jeg nogle Dage efter at have leveret Stykket til Grevinde Schimmelmänn, var der igjen, mærkede jeg, at hun ikke med behørig Lethed kunde læse Manuskriptet, og at hun kun havde læst den ene Akt. Jeg talte til hende om, hvor fortræffeligt jeg havde hørt det oplæse af Rosing, og søgte at foranledige hende til at lade sig det forelæse af ham; men da hun ingen ret Lyst dertil yttrede, tilbød jeg mig at læse det, og jeg troer, at jeg skilte mig ganske vel derved, da jeg næsten kunde Stykket udenad. Da jeg til min Forundring mærkede, hvor aldeles ubekjendt den nordiske Mythologi var hende, fortalte jeg hende, imellem Akterne, Et og Andet om vore Forfædres Tro og Skikke, just det, som jeg vidste, vilde gjøre hende det Følgende forstaaeligere. Jeg mærkede ogsaa snart, at dette formerede hendes Interesse. Hun fandt Stykket fortræffeligt, men sagde derhos, at hun, efter sin s. 196 Individualitet, gjør mere af Aladdin. Hun sagde, at hun ønskede, at Foersom skulde læse det, dersom jeg ikke troede, Du havde noget derimod. Jeg erklærede, at Foersom var Din Ven, og at Du neppe vilde have noget derimod, hvorhos jeg tilbød mig at levere ham det ene Exemplar, hvilket skete. Han har læst det med den mest levende Enthusiasme. Jeg har ogsaa læst det for Brøndsted og Koes, saavel som for nogle andre Venner, som vide at sætte Priis derpaa; men jeg har ikke ladet Nogen faae det tillaans. Din Christiane har tilkjendegivet Misfornøielse hermed, da Du vilde have det holdt hemmeligt; men jeg tør vel sige, at hele Byen vidste om Stykkets Tilværelse, før jeg oplod min Mund derom; men NN da det var bekjendt, syntes mig, at det var billigt, at Mennesker, som besjæles af den mest levende Interesse for Dine Arbejder, nød dem, naar jeg kun ikke udsatte Dig for, at Stykket kom til at cirkulere og det saaledes kom i Uværdiges Hænder. Dog, jeg opholder Dig med Smaating, her er noget Vigtigere. I Dit Brev til Grevinde Schimmelmänn har Du naturligtviis ikke ligefrem sagt, at Du ønskede, at hun skulde indlevere Stykket til Theaterdirektionen; indirekte har Du derimod tydeligt nok sagt det og gjort det end tydeligere ved at lade hende faae det dobbelte Exemplar. Desuagtet maa jeg sige Dig, at hun sikkert har misforstaaet Dig; thi Theaterdirektionen har endnu ikke faaet det. Give hende det tydeligere at forstaae, har jeg ikke vovet; thi, sæt at hun derved fandt sig generet, vilde det kun skade; og jeg troer næsten, at hun vilde føle det ubehageligt at indsende Stykket in forma Men vilde hun indirekte give Anledning til, at det blev spillet, og f. Ex. levere Hauch det til Gjennemlæsning, da turde maaskee Følgen blive, at de gjorde Komplimenter for hinanden. Han kunde forsikre, at det var et Mesterstykke; men at han, som kjendte Theatret saa vel, ikke fandt det muligt at

13*

s. 197 opføre det o. desl. Kort, han kunde give hende Snak for Pengene. Jeg beklager, at jeg ikke før har tænkt herpaa. Jeg vover ikke at gjøre noget i denne Sag, førend jeg har hørt fra Dig. Maaskee finder Du paa noget Klogere, end alle vi Andre. Mit Forslag er, at derfor der intet Fordeelig var desideret, før jeg erholdt Dit Svar, skulde jeg bringe det Exemplar, jeg har ladet forfærdige for min Broder og mig, til Hauch og fortælle ham, hvorledes Du havde hidsendt Stykket til Dine Venner, blot med den Hensigt at gjøre det offentligt, uden at indlevere det til Theaterdirektionen; men at vi, som ansaae det for en Skat for vor Skueplads, havde raadet og overtalt Dig tit at indsende det. Er Du ikke fornøiet hermed, saa siig, hvorledes Du vil have det, og vil Du i den Anledning have Noget sagt til Grevinde S. saa tvivl ikke paa min Beredvillighed. Jeg vil endnu engang forinden aflægge et Besøg hos hende og see, hvad jeg kan udrette, uden at vove paa at fordærve Sagen. Det lange Ophold, som alt dette foraarsager, har iøvrigt intet Skadeligt; thi for nærværende er Kjærulff ene Censor; men man venter snart, at Rahbek kommer med. Før næste Vinter kan det dog ikke spilles.

Du spørger, om jeg er bleven Professor. Nei endnu ikke; men jeg troer at være nærmere derved end nogensinde før. Maaskee jeg alt er det inden een Maaned.

Dog, det er silde. Jeg maa slutte. Vær paa det Kjærligste hilset.

Din
H. C. Ørsted.